

lertid gøres gældende, at Tjenestemændene i nogen Grad er kommet bagefter med Hensyn til Stigningen, og saa er det ogsaa rimeligt, at de kommer bagefter med Hensyn til Nedsættelsen. Man maa ogsaa erindre, at ved de Forhandlinger, som førtes i Efteraaret, da Tjenestemændene forlangte en Forøgelse, gik Ministeriet derimod, men lovede, at de nuværende Tillæg skulde blive opretholdt saa længe, som man ansaa det for forsvarligt. Nu har Ministeriet indfriet dette Løfte, og det kan jo Tjenestemændene kun sætte Pris paa. Til næste Aar kommer Sagen til Behandling igen, og det vil da være at tage under Overvejelse, om Levefoden her i Landet og Samfundets Ydeevne er saadan, at de nuværende Tillæg kan opretholdes, eller om de skal nedsættes. Hvis Udviklingen vedbliver at gaa i den Retning, som den nu er inde paa, maa det føre til, at Tillægene ikke kan opretholdes i det nuværende Omfang. — De Forhandlinger, der er førte om et større Tillæg for de gifte end for de ugifte, førte jo ikke til noget, Sagen er ikke moden til Afgørelse. Jeg vil angaaende de Tanker, som har været fremme paa dette Omraade, sige, at de i Princippet har min Sympati, men det er vel muligt, at der kan findes en simplere Form end den, der var foreslaaet.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling og til hurtig Fremme.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov, hvorved Lov Nr. 101 af 2. Maj 1914 om Kontrollen med Len, Stamhuse, Fideikommissgodser og Pengefideikommiss og Lov Nr. 563 af 4. Oktober 1919 om Lens, Stamhuses og Fideikommissgodser samt de herhen hørende Fideikommisskapitalers Overgang til fri Ejendom udvides til de sønderjydske Landsdele.

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 879; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B., Sp. 787.)

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under et.

Justitsministeren (Rytter): Jeg har til ladt mig at stille et Ændringsforslag, der er tiltraadt af Udvalget. Det gaar ud paa, at for at Dispensation fra Lenslovens Bestemmelser kan gives, skal der foreligge en enstemmig Indstilling fra Lensnævnet, og endvidere, at forsaavidt som der er Tale om Dispensationer, der medfører økonomisk Tab for Statskassen, skal Ministeriet forhandle med Rigsdagens Finansudvalg. Denne sidste Bestemmelse har Ministeriet ikke næret nogen Betænkelighed ved at foreslaa i det her nævnte Tilfælde, hvor det kun drejer sig om en ganske kortvarig Tidsperiode, idet vi maa gaa ud fra, at Lenslovens Bestemmelser hurtig vil blive gennemført. Jeg haaber, at disse Ændringer maa blive vedtaget i det høje Ting.

Ordføreren (Karberg): Efter at den højtærede Justitsminister har gjort Rede for det stillede Ændringsforslag, hvortil Udvalget har sluttet sig, kan jeg paa Udvalgets Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse med den foreslaaede Ændring.

Steincke: Ved første Behandling udtalte jeg, som det vil erindres, paa Socialdemokratiets Vegne, at vi ikke kunde tiltræde en saa vidtgaende Dispensationsret som den, Lovforslaget indeholdt, idet denne kunde befrygtes at gøre hele Overførelsen af Lensloven til ogsaa at gælde for de sønderjydske Landsdele illusorisk. Vi fordrede i Udvalget denne Dispensationsret meget stærkt begrænset. Som det fremgaar af Ændringsforslaget og den højtærede Justitsministers Udtalelser, er dette nu sket derigennem, at Lensnævnet enstemmig skal indstille Lempelserne, for at disse kan gives, og Rigsdagens til Finansudvalgs Samtykke udkræves til Lempelserne, forsaavidt de har økonomisk Betydning for Statskassen. Under disse Omstændigheder, og idet vi gaar ud fra, at den højtærede Justitsminister kun vil indrømme saadanne Lempelser, der er sagligt begrundede i specielle faktiske sønderjydske Forhold, skal jeg anbefale mine Meningsfæller at stemme for Ændringsforslaget og derefter for Lovforslaget, idet jeg til Slut skal pointere, at den Omstændighed, at vi overhovedet gaar med, alene skyldes, at det drejer sig om en speciel Lov, et mindre Lovomraade og ganske særlige Forhold, medens vi i Al-